

Поступове погіршення стану річок, викликане зростаючим споживанням води та рівнем її забруднення, обумовило створення в 1964 р. нової системи управління водними ресурсами, яка включала три основні принципи: базовою одиницею управління водними ресурсами є річковий басейн; проведення консультацій з користувачами водних ресурсів для врахування їх інтересів; введення економічних інструментів. Нововведенням французької системи стало використання коштів, отриманих від платежів, на фінансування інвестиційних заходів щодо поліпшення якості питної води та водопостачання. Фінансова допомога при цьому надавалась у вигляді грантів та позик за умови обов'язкової участі у цьому процесі уряду, регіональних органів влади або муніципалітетів. Так, для кожного проекту фінансова участь Агентства Сени-Нормандії, наприклад, не перевищувала 80% від загального обсягу витрат. На практиці ж Агентство, як правило, забезпечувало майже 50% усіх витрат, решту – надавали місцеві органи влади або промислові підприємства. Близько 70% допомоги Агентству надходить у формі грантів, решта – надається у вигляді пільгових позичок, які, зазвичай, покривають від 10 до 20% витрат щодо проекту (відсоткова ставка за позиками становить приблизно половину від ставки Кредитного Банку Франції). Завдяки реалізації такої схеми кількість очисних споруд у Франції збільшилась із кількох одиниць на початку діяльності Водних Агентств до 10000 одиниць. На нинішньому етапі, в процесі вдосконалення своєї діяльності, французькі Водні Агентства повинні вирішити завдання виконання нових високих вимог Європейського Союзу, визначених у Директиві Комісії від 1991 р., в якій міститься 10-річний графік зменшення скидів у населених пунктах та містах із населенням більше 2000 жителів.

Як спеціальні можна розглянути екофонди в провінції Саскатчеван у Канаді. Інформаційною базою, при цьому, слугуватимуть результати монографічних досліджень, отримані автором монографії під час його стажування у цій провінції. Слід зазначити, що в даній місцевості відсутній єдиний екологічний фонд, який об'єднував би всі складові навколишнього середовища, як це має місце в провінціях Альберта і Манітоба. Поширення набули саме цільові фонди, діяльність яких тісно пов'язана з безпосереднім використанням природних ресурсів. Створення цільових екологічних фондів є однією з форм розподілу відповідальності за стан навколишнього середовища між урядовими структурами та виробниками. Такими є, зокрема: Фонд відновлення лісів; Фонд для відновлення земель у видобувній промисловості; Екологічний фонд видобутку нафти та газу; Фонд охорони незайманої природи (існує як державний, так і приватний фонд).

Як уже зазначалось вище, основними джерелами надходжень до екофондів у країнах з перехідною економікою є екологічні платежі, штрафи за забруднення навколишнього середовища та екологічні податки. Екологічні податки і платежі можуть або стимулювати забруднювачів скорочувати викиди, або мобілізувати фінансові ресурси до екофондів. Якщо кінцева мета полягає у створенні стимулів для скорочення шкідливих викидів через об'єктивний процес звуження так званої податкової бази, то надходження до фондів у такому випадку повинні з часом зменшуватись, якщо ж у мобілізації коштів – то притік відповідних надходжень означає не що інше як те, що забруднення довкілля триває.